

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1982¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Τά κύρια πραγματικά περιστατικά

Ειδικώς στις υποθέσεις που άφορουν την κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων, ή σαφής γνώση των πραγματικών περιστατικών είναι συχνά ουσιώδης για την κατανόηση των υποβαλλομένων προδικαστικών ερωτημάτων. Στην προκειμένη περίπτωση, ή έλλειψη σαφηνείας, όσον άφορά την συγκεκριμένη κατάσταση άνάγκασε την Έπιτροπή νά διατυπώσει τίς γραπτές της παρατηρήσεις θάσει υποθέσεων όσον άφορά τά πραγματικά περιστατικά. Τό Δικαστήριο εξέητησε συμπληρωματικές πληροφορίες άπό τό Office national des pensions pour travailleurs salariés, πράγμα που έπιτρέπει τώρα νά συνοψισθούν τά σημαντικά πραγματικά περιστατικά ώς έξης:

1.1. Ή Vlaeminck, χήρα Saelens (στό έξης: ή χήρα), είργάσθη στό Βέλγιο άπό τό 1926 ώς τό 1929 και άπό τό 1950 ώς τό 1970 και στην Γαλλία άπό τό 1931 ώς τό 1936. Ό άποδιώσας σύζυγός της είργάσθη στό Βέλγιο άπό τό 1926 ώς τό 1929 και άπό τό 1940 ώς τό 1942 και ώς μεθοριακός εργαζόμενος στην Γαλλία άπό τό 1930 ώς τό 1939. Μέ άπόφαση τής 9ης Αύγουστου 1971, τό Office national des pensions pour travailleurs salariés τής έχορήγησε σύνταξη λόγω άποχωρήσεως. Έπειδή ή σύνταξη αυτή έκτήθη έν προκειμένω κατά λόγο ¹/₄₀ ετησίως, τό ποσοστό προσδιωρίσθη σέ ²⁵/₄₀, που άντιστοιχεί στα 25 έτη εργασίας στό Βέλγιο. Επί πλέον, ή χήρα έλαδε τό 1971,

άπό τό Caisse régionale d'assurance maladie du Nord de la France (CRAM), γαλλική σύνταξη λόγω άποχωρήσεως για την περίοδο εργασίας που έπραματοποίησε στην Γαλλία. Συγχρόνως, τό Office national έχορήγησε στην χήρα σύνταξη έπιζώντος. Ή σύνταξη αυτή τής άνεγνωρίσθη, άκριδώς όπως και ή βελγική σύνταξη λόγω άποχωρήσεως δυνάμει του βασιλικού διατάγματος ύπ' άριθ. 50 περί των συντάξεων λόγω άποχωρήσεως και έπιζώντος των μισθωτών εργαζομένων (Moniteur belge τής 27ης Οκτωβρίου 1967). Σύμφωνα με τίς πληροφορίες που παρέσχε τό Office national, αυτή ή σύνταξη έπιζώντος τής έχορηγήθη όχι μόνο για τά έτη εργασίας του συζύγου της στό Βέλγιο αλλά και για την περίοδο που ό τελευταίος είχε συμπληρώσει στην Γαλλία ώς μεθοριακός εργαζόμενος (1930 ώς 1939). Άντί για ⁷/₁₇, τό ποσοστό καθωρίσθη σέ ¹⁷/₁₇, και τουτο δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 6, του άνωτέρω βασιλικού διατάγματος. Ή διάταξη αυτή έχει ώς έξης:

«Κατά παρέκκλιση άπό τίς διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων και για την δραστηριότητα στην όποία αναφέρεται τό άρθρο 10, παράγραφος 5 (δηλαδή για άπασχόληση ύπό την ιδιότητα του μεθοριακού ή έποχιακού εργαζομένου σέ όμορη χώρα), ή χήρα του εργαζομένου δύναται νά λάδει σύνταξη έπιζώντος ίση προς την διαφορά μεταξύ του ποσού τής συντάξεως έπιζώντος που θά έλάμβανε άν ή σχετική δραστηριότης είχε άσκηθει στό Βέλγιο και του ποσού τής συντάξεως που χορηγείται για την ίδια δραστηριότητα δυνάμει τής νομοθεσίας τής χώρας άπασχολήσεως.

Ή σύνταξη αυτή άποτελει έλαχίστη σύνταξη. Πάντως, για την εφαρμογή του άρθρου 50 του κανονισμού 1408/71 του

1 — Μετάφραση άπό τά όλλανδικά.

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας περί της εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς και στις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, ή ελαχίστη σύνταξη προσδιορίζεται χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψη ή άλλοδαπή σύνταξη.»

Όπως προκύπτει από την διάταξη αυτή, τό γεγονός ότι δέν εκτήθη δικαίωμα συντάξεως επίζωντος στην Γαλλία απέτέλεσε τόν λόγο γιά τόν όποιο τό Office national έλαβε έπίσης υπ' όψη, βάσει του άρθρου 18, παράγραφου 6, του βασιλικού διατάγματος, τά έτη άπασχολήσεως υπό την ιδιότητα του μεθοριακού εργαζομένου στην χώρα αυτή. Πάντως, τό βασιλικό διάταγμα της 21ης Δεκεμβρίου 1967 περιέχει κανόνα περί μη σωρεύσεως, ό όποιος διατυπώνεται ώς έξης:

«Μία σύνταξη επίζωντος χορηγούμενη κατ' εφαρμογή του βασιλικού διατάγματος υπ' άριθ. 50 δέν δύναται νά συρρέει μέ μία ή περισσότερες συντάξεις λόγω άποχωρήσεως γιά όποιοδήποτε άλλο ανάλογο ώφέλημα, πού χορηγούνται δυνάμει της δελγικής ή άλλοδαπής νομοθεσίας ή δυνάμει ενός συστήματος συνταξιοδοτήσεως του προσωπικού ενός οργανισμού δημοσίου διεθνούς δικαίου, παρά μόνο μέχρι ποσοστού 110 % επί του ποσού της συντάξεως επίζωντος πού χορηγείται στην χήρα, πολλαπλασιαζομένου επί τό αντίστροφο κλάσμα της συντάξεως αυτής και περιοριζομένου ένδεχομένης στην μονάδα ή όποία έχρησιμοποιήθη γιά τόν ύπολογισμό της συντάξεως λόγω άποχωρήσεως βάσει της όποίας ύπελογίσθη ή σύνταξη επίζωντος».

Η χορηγηθείσα σύνταξη επιδιώσεως, ή όποία καθορίσθη από 1ης Σεπτεμβρίου 1971 σέ 59 910 BFR οδηγεί έπομένως σέ ένα όριο σωρεύσεως 65 901 BFR (59 910 BFR x $\frac{17}{17}$ x 110 %). Κατόπιν άφαιρέσεως του ποσού της δελγικής και της γαλλικής συντάξεως άποχωρήσεως, δηλαδή 45 437 BFR, ό

άνωτέρω αριθμός δίνει μία καταβλητέα σύνταξη επίζωντος 20 464 BFR.

1.2. Ό άνωτέρω γαλλικός φορέας κοινωνικής ασφάλισης άπεφάσισε πάντως στις 25 Νοεμβρίου 1976 νά χορηγήσει και αυτός στην χήρα, από του 1973, μία σύνταξη επίζωντος ποσού 11 554 BFR (1 418 FF).

Τά παρασχεθέντα στοιχεία δεικνύνουν ότι πρόκειται γιά μία κατ' άναλογία σύνταξη, έκκαθαρισθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 46, παράγραφος 2 (α, β, γ και δ) του κανονισμού 1408/71 γιά την περίοδο 1930-1939, ή όποία έλήφθη έπίσης ώς βάση γιά την δελγική σύνταξη επίζωντος. Η άπόφαση του CRAM άνέφερε επί πλέον ότι ή σύνταξη αυτή έμειώθη στό μηδέν, παραπέμποντας στό άρθρο 12 του κανονισμού 1408/71 και στό άρθρο 7 του κανονισμού 574/71.

Άπό την παραπομπή αυτή συνάγεται ότι ή μη καταβολή της συντάξεως αυτής άπεφασίσθη προδήλως επί τη βάση ένδικού κανόνος περί μη σωρεύσεως. Πάντως, δέν είναι τελείως σαφές, ποιος ένδικός κανόνας έφηρμόσθη έν προκειμένω. Κατά την Έπιτροπή, πρόκειται γιά τό άρθρο 90 του διατάγματος 45-0179 της 29ης Δεκεμβρίου 1975 (πού εισήχθη μέ τό διάταγμα υπ' άριθ. 75-109 της 24ης Φεβρουαρίου 1975). Ούτε όμως και τό κείμενο της διατάξεως αυτής πού αναφέρει ή Έπιτροπή δύναται νά έξηγήσει ίκανοποιητικά την άπόφασή του CRAM. Αύτή ή χορήγηση της γαλλικής συντάξεως επίζωντος, όχι όμως ρητώς ή μείωσή της στό μηδέν, απέτέλεσε την άφορμή της έκ μέρους του Office national αυτόματου αναθεωρήσεως της δελγικής συντάξεως επίζωντος πού κατεβάλλετο στην χήρα. Άντί του ποσοστού των $\frac{17}{17}$, πού είχε καθορισθεί δυνάμει του άνωτέρω παρατιθεμένου άρθρου 18, παράγραφος 6, του βασιλικού διατάγματος υπ' άριθ. 50, αυτή την φορά έλήφθησαν υπ' όψη μόνο τά έτη εργασίας πού είχε πραγματοποιήσει ό σύζυγος της Vlaeminck στό Βέλγιο (1926 ώς

1929 και 1940 ως 1942), έτσι ώστε το ποσοστό καθορίσθη σε $\frac{7}{17}$. Αφού διεπιστώθη ότι το θεωρητικό ποσό της συντάξεως ανήρχετο σε 76 315 BFR, ή κατ' αναλογία σύνταξη επιζώντος καθορίσθη επομένως σε 30 312 BFR. Σύμφωνα με τις συμπληρωματικές πληροφορίες που παρέσχε το Office national, αυτή ή κατ' αναλογία σύνταξη επιζώντος είναι υψηλότερη από την σύνταξη επιζώντος που θά έχορηγετο αποκλειστικώς δυνάμει του εθνικού δικαίου (βελγικού). Κατόπιν εφαρμογής του ανωτέρω κανόνος περί μη σωρεύσεως έπρεπε να χορηγηθεί μόνο ποσό 25 761 BFR. Κατ' αυτόν τον τρόπο απέκλεισθη ή εφαρμογή του συστήματος του άρθρου 18, παράγραφος 6.

2. Τό υποβληθέν έρώτημα και ή σπουδαιότης του

2.1. Κατόπιν της μειώσεως της βελγικής συντάξεως επιζώντος που έλάμβανε, ή χήρα προσέβαλε την αναθεωρημένη απόφαση του Office national ενώπιον του Tribunal du travail. Τό δικαστήριο αυτό άκύρωσε την προσβαλλομένη απόφαση λόγω έλλειψεως αιτιολογίας δυναμένης να έλεγχθει, τό δέ Office national ήσκησε έφεση κατά της άκυρωτικής αυτής αποφάσεως ενώπιον του Cour du travail. Τό δικαστήριο αυτό υπέβαλε τότε τό έρώτημα:

«άν, κατ' εφαρμογή του κανονισμού 1408/71, οι διατάξεις περί μη σωρεύσεως δύνανται να εφαρμοσθούν εκ νέου στο Βέλγιο επί συντάξεως επιζώντος που έχορηγήθη στην Γαλλία σε Βέλλο, αλλά που έκρίθη μή καταβλητέα: ό ενδιαφερόμενος έτυχε στην Γαλλία από 1ης Ιανουαρίου 1973 συντάξεως επιζώντος ποσού 1 418 FF, ή όποία όμως έκρίθη μή καταβλητέα δυνάμει του άρθρου 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72. Τό Office

national des pensions pour travailleurs salariés έχορηγήσε στον ενδιαφερόμενο πλήρη σύνταξη λόγω άποχωρήσεως, αλλά ή σύνταξη επιζώντος μειώθη κατά τό ποσό της γαλλικής συντάξεως κατ' εφαρμογή του περί μη σωρεύσεως κανόνος που προβλέπεται στους άνωτέρω κανονισμούς ΕΟΚ».

2.2. Ύστερα από τά συμπληρωματικά στοιχεία που παρέσχε τό Office national δύναται ήδη να λεχθει ότι στην βάση του έρωτήματος αυτού υπάρχουν όρισμένες παρεξηγήσεις. Κατά πρώτο λόγο, επί της γαλλικής συντάξεως επιζώντος, ή όποία έχορηγήθη μέν αλλά μειώθη στο μηδέν, δέν έφηρμόσθη ό βελγικός κανόνας περί μη σωρεύσεως. Ό εν λόγω κανόνας έφηρμόσθη μόνο στην βελγική και στην γαλλική σύνταξη λόγω άποχωρήσεως και στην σώρευση των συντάξεων αυτών μέ την αναθεωρημένη βελγική σύνταξη επιζώντος. Όσον άφορά την τελευταία, ή χήρα διετήρησε τό ευεργέτημα της υψηλότερας κατ' αναλογία παροχής. Κατά δεύτερο λόγο, ή βελγική σύνταξη επιζώντος δέν μειώθη κατά την γαλλική σύνταξη επιζώντος, ή όποία ήλαττώθη στο μηδέν. Αντιθέτως, ή χορήγηση της γαλλικής συντάξεως επιζώντος απέτέλεσε την άφορμή της εκ μέρους του Office national αναθεωρήσεως της βελγικής συντάξεως επιζώντος, χωρίς να ληφθει υπ' όψη τό ποσό της γαλλικής αυτής συντάξεως για τον καθορισμό της βελγικής συντάξεως. Αυτό που συνέβη αντίστροφως είναι ότι τό ευνοϊκό καθεστώς που θεσπίζει υπέρ των μεθοριακών εργαζομένων τό άρθρο 18, παράγραφος 6, του βασιλικού διατάγματος υπ' αριθ. 50, αντικατεστάθη από ένα σύνηδες κατ' αναλογία σύστημα, στο πλαίσιο του όποιου έλήφθησαν υπ' όψη μόνο τά έτη εργασίας του συζύγου στο Βέλγιο. Η διαπίστωση που προκύπτει από τά άνωτέρω είναι ότι δέν πρόκειται για ένδεχομένη διπλή εφαρμογή έθνικών κανόνων περί μη σωρεύσεως αλλά για αντικατάσταση του συστήματος του βασιλικού διατάγματος, μέ ποσοστό $\frac{17}{17}$, από τό σύστημα της αναλογίας, μέ ποσοστό $\frac{7}{17}$, πράγμα που έπέφερε

τήν μείωση της βελγικής συντάξεως επιζώντος.

2.3. Η παρεξήγηση αυτή εξηγείται ίσως από το όλο πλαίσιο της γαλλικής απόφασεως το οποίο, όπως παρατήρησε και η Έπιτροπή, δεν είναι σαφές. Η ακρίβεια της απόφασεως αυτής δύναται να διαπιστωθεί μόνο από τον αρμόδιο γάλλο δικαστή. Εύλογως τίθεται το ερώτημα μήπως η αναθεώρηση της βελγικής συντάξεως επιζώντος από το Office national θά ήδύνατο να αποτελέσει λόγο, ώστε και το CRAM να καθορίσει για την γαλλική σύνταξη επιζώντος ένα σύστημα κατ' αναλογία χωρίς να εφαρμόσει κανόνα περί μη σωρεύσεως, αφού, τουλάχιστον όπως συνάγεται από τα πραγματικά περιστατικά, εξέλιπε η βάση για την εφαρμογή αυτού του γαλλικού κανόνος περί μη σωρεύσεως. Όπως παρατήρησα ήδη, η επίλυση του προκειμένου ερωτήματος στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής δεν ανήκει στο Δικαστήριο.

3. Τό εφαρμοστέο κοινοτικό δίκαιο

3.1. Λαμβανομένων υπ' όψη των ανωτέρω, το ερώτημα του Cour du travail πρέπει να ληφθεί ότι αναφέρεται στο αν συμβιβάζεται προς το κοινοτικό δίκαιο ή μετατροπή της συντάξεως επιζώντος που χορηγείται βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 6, του βασιλικού διατάγματος υπ' αριθ. 50 σέ σύνταξη επιζώντος υπολογιζόμενη κατ' αναλογία. Υπό το πρίσμα των διατάξεων του κανονισμού 1408/71, η χορήγηση κατ' αναλογία συντάξεως επιζώντος, ποσού 30 312 BFR πρέπει να θεωρηθεί ως όρθη εφαρμογή του άρθρου 46, παράγραφος 2, στοιχείο 6 του κανονισμού αυτού, δηλαδή σέ ποσοστό $\frac{7}{17}$ του ποσού της θεωρητικής συντάξεως των 73 615 BFR. Η χορήγηση

μιας κατ' αναλογία παροχής είναι επίσης, αφ' εαυτής, σύμφωνη προς τον κανονισμό 1408/71, δεδομένου ότι τό κείμενο αυτό δεν περιέχει αντίθετες διατάξεις όσον αφορά τίς συντάξεις λόγω αποχωρήσεως και επιζώντος των μεθοριακών εργαζομένων.

Όσον αφορά την εφαρμογή του κανόνος του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, δύναται να παρατηρηθεί ότι τόσον η βελγική σύνταξη λόγω αποχωρήσεως και επιζώντος όσο και η γαλλική σύνταξη λόγω αποχωρήσεως αποτελούν κατ' αναλογία παροχές, που έχουν εκκαθαρισθεί βάσει των διατάξεων των κανονισμών 3, 4 και 1408/71. Δεδομένου ότι η δεύτερη περίοδος του άρθρου 12, παράγραφος 2, που αφορά τίς παροχές «ίδιαις φύσεως» που εκκαθαρίζονται σύμφωνα μέ τά άρθρα 46, 50, 51 ή 60 του κανονισμού 1408/71 δεν εφαρμόζεται — αφού πρόκειται για σώρευση συντάξεως λόγω αποχωρήσεως αφ' ενός και μιας συντάξεως επιζώντος αφ' άλλου — η εφαρμογή του βελγικού κανόνος περί σωρεύσεως είναι δικαιολογημένη.

3.2. Όσον αφορά την ένδεχομένη εφαρμογή του άρθρου 50 του κανονισμού 1408/71 περί της ελαχίστης συντάξεως, συμμερίζομαι την άποψη της Έπιτροπής, η όποία εξέηγησε κατά τρόπο πειστικό στίς γραπτές παρατηρήσεις της, ότι η σύνταξη βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 6, του βασιλικού διατάγματος υπ' αριθ. 50 δεν άπετέλει ελαχίστη σύνταξη κατά την έννοια του άρθρου 50 του κανονισμού. Πάντως, άκόμα και αν υποτεθεί ότι γίνεται δεκτή η υπόθεση αυτή, άκόμα και τότε τό θέμα της συνθέσεως και του ποσού αυτής της ελαχίστης συντάξεως είναι θέμα βελγικού δικαίου, επί του όποιου τό Δικαστήριο δεν δύναται να άποφανθεί. Σχετικώς παραπέμπω στην πρόσφατη άπόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση 22/81 (Regina κατά Social Security Commissioner, ex parte Browning), ίδιαις στην σκέψη 10.

4. Συμπέρασμα

Συνοπτικώς, δύναται νά λεχθῆι ὅτι δάσει τῶν συμπληρωματικῶν στοιχείων πού παρέσχε τό Office national, ἡ μετατροπή τῆς χορηγουμένης δάσει τοῦ ἄρθρου 18, παράγραφος 6, τοῦ βασιλικοῦ διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 50 συντάξεως ἐπιζώντος τῆς χήρας, σέ ἕνα σύστημα κατ' ἀναλογία δέν ἐγείρει ζητήματα κοινοτικοῦ δικαίου, ἀλλά πρέπει νά ἐκτιμηθῆι ἀποκλειστικῶς ὑπό τό πρίσμα τοῦ βελγικοῦ δικαίου. Κατά τό μέρος πού ἐφαρμόζεται ὁ κανονισμός 1408/71 δέν χωρεῖ παρατήρηση ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς. Προτείνω ἐπομένως ὅπως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψης τῆς διορθώσεως πού πρέπει νά γίνει δάσει τῶν συμπληρωματικῶν στοιχείων ὅσον ἀφορᾷ τόν πραγματικό λόγο τῆς μετατροπῆς τῆς συντάξεως ἐπιζώντος, τό Δικαστήριο δώσει στό ὑποβληθέν ἐρώτημα καταφατική ἀπάντηση.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1982 ¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Στήν υπόθεση αὐτή, στήν ὁποία ἀνέπτυξα τίς προτάσεις μου στίς 25 Μαρτίου 1982, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε νέα διεξαγωγή τῆς προφορικής διαδικασίας προκειμένου νά λάβει διευκρινίσεις ὅσον ἀφορᾷ τήν φύση, τίς συνθήκες καί τίς συνέπειες τῆς ἀπό 25ης Νοεμβρίου 1976 ἀποφάσεως τοῦ γαλλικοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως Caisse régionale d'assurance maladie du Nord de la France (CRAM), περί χορηγήσεως στήν χήρα συντάξεως ἐπιζώντος καί μειώσεως στό μηδέν τῆς συντάξεως αὐτῆς, δάσει τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ κανονισμοῦ 1408/77 καί τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ 574/72. Ἡ ἀπόφαση αὐτή ἔδωσε λαβή σέ παρεξηγήσεις στήν διατύπωση τοῦ ἐρωτήματος πού ὑπέβαλε ὁ βέλγος δικαστής. Τίς παρεξηγήσεις αὐτές ἐξήτασα στό σημεῖο 2.2 τῶν προηγουμένων προτάσεών μου. Πρόκειται γιά τήν υπό-

θεση ὅτι ὁ βελγικός φορεὺς ἐφήρμοσε, καί αὐτός, κανόνα περὶ μὴ σωρεύσεως στήν ἐλαττωθεῖσα στό μηδέν γαλλική σύνταξη ἐπιζώντος. Ἡ υπόθεση αὐτή εἶναι ἀνακριδῆς ὅπως προκύπτει καί πάλι σαφῶς ἀπὸ τίς καλά τεκμηριωμένες ἀπαντήσεις τοῦ Office national des pensions pour travailleurs salariés. Ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις αὐτές προκύπτει ὅτι ἐκτός τῆς συντάξεως λόγω ἀποχωρήσεως, ἡ χήρα λαμβάνει, δυνάμει τῆς νέας ἀποφάσεως τῆς 11ης Ἰανουαρίου 1977, σύνταξη ἐπιζώντος μεγαλύτερη ἐκείνης πού τῆς εἶχε χορηγηθῆι μὲ τήν προηγούμενη ἀπόφαση τῆς 9ης Αὐγούστου 1971.

Ἐπομένως ἀφορᾷ τήν γαλλική ἀπόφαση καθ' ἑαυτή, κατόπιν ἰδίως τῶν σχετικῶν παρατηρήσεων τῆς Ἐπιτροπῆς, διετύπωσα στίς προηγουμένες προτάσεις μου τήν υπόθεση ὅτι πρόκειται γιά ἐφαρμογή ἐθνικοῦ

1 — Μετάφραση ἀπὸ τὰ ὀλλανδικά.